

Mùa Hẹn

Cuối năm mở mắt nhìn trời,
Năm xưa đã hẹn xuân này về thắm.
Thắm người mòn mỏi bao năm,
Thắm tình thân thết, tri âm mặn mà.
Còn ly rượu đã rót ra,
Cà phê chưa uống, khói phà chưa tan.
Thế là cách trở dương gian,
Mười phương không lối, chim ngàn không bay.
Ngoài kia tử khí dâng đầy,
Người người ngã xuống một dây oan hồn.
Chúng ta như những tội nhân,
Chờ Môi-se đến tung làn khói đen⁽¹⁾.

Hẹn nhau trong cõi oan kình,
Trăm luân đâu biết có miền nào ra.
Tháng giêng rồi hẹn tháng ba,
Tháng năm, tháng sáu, chờ bùa giải oan.
Đóng cửa lại, gió lãng loạn,
Che ngang nửa mặt, trốn hồn ma bay.
Hẹn nhau trong ác mộng này,
Mai sau còn có những ngày xưa không,
Gặp nhau tay bắt mặt mừng,
Kẻ vai một buổi tung búng lỵ bồi.

Cuối năm mờ mắt nhìn trời,
Cuối đời nhắm mắt tạ đời đã thương.

Nguyễn Vũ Văn

(1) Đây là tai họa thứ mười do Môi-se (Moses), nhà tiên tri Do Thái gieo rắc cho dân Ai Cập, giải phóng dân Do Thái ra khỏi Ai Cập, đưa họ về miền đất hứa là nước Do Thái ngày nay. Làn khói đen mang đến cái chết cho từng gia đình Ai Cập (theo phim ảnh).